

פחד דוד

פרשת
צו

ט"ז אדר ב'
תשע"ו

811

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

הקרבה עצמית מותנית בביטול עצמי

כן יוצא שקרבן העולה מחנך את האדם להביע הכרת הטוב לה' יתברך על כל החסדים והטובות שעשה עימו, וזאת מבלי לצפות לטובות הנאה בחזרה.

חיי יהודי שומר תורה ומצוות רצופים בהקרבות וויתורים למען רצון הקב"ה וכן למען הזולת, ולולא שהאדם ירגיל עצמו לוותר ולהעניק משלו כבר מגיל צעיר, אזי לכשיגדל לא יהיה בכוחו להיות עבד ה' נאמן. עבד ה' פירושו ויתור והכנעת הרצונות האישיים מפני רצונו של אדון העולם, ורק בזמן שאדם מתחנך מגיל צעיר לוותר משלו ולהכניע את תאוותו, אזי זוכה הוא להיות עבד נאמן לבוראו.

על דרך החידוד ניתן לומר שהמילה 'מצוה' מורכבת מהמילה 'צו' ומאותיות מ"ה. צירוף האותיות מ"ה עלולת בגימטריא כמניין המילה 'אדם', ופירוש הדברים שכל מטרת בריאת האדם היא בכדי לצוותו על המצוות, ובשעה שאדם אכן ממלא אחר ציווי ה' ומקיים את רצונו, הרי שבכך הוא מגשים את מטרת בריאתו.

ובקוראנו דברים נשגבים אלו, מתעוררת השאלה - במה זה נוגע אלינו הקטנים, כיצד אנו ברמתנו יכולים למסור נפש למען רצון ה' יתברך ולהקריב קרבן עולה מחיינו למען שמו. וחשבתי שחיי היום יום שלנו מזמנים לנו אין סוף הזדמנויות להקריב קרבן עולה לה': כאשר אדם אוטם אוזניו מלשמע דברי לשון הרע על חברו למרות שדברים אלו מעניינים אותו עד מאוד - הרי הוא מקריב קרבן לה'. כמו כן כאשר אדם הולך ללמוד תורה ואינו מרים ראשו מן הספר אלא כל כולו עסוק בפלפול תורה - גם זה נחשב לקרבן עולה לה'. וכלל הוא, כל זמן שאדם מבטל את רצונו מפני רצון ה' ומבטל את רגשות התאוה המצויים בקרבן כדי לקיים את ציווי ה', אזי נחשב לו שהקריב קרבן עולה לה'.

וראיתי בעיני שכאשר אדם מקריב מעצמו למען ה' יתברך, זוכה הוא לסייעתא דשמיא מרובה. כאשר הייתי במטוס, עלו לי במחשבתי חידושים שונים על התורה, וכדי שחידושים אלו לא ישכחו ממני מיהרתי להעלותם על הכתב, ואחר כך ראיתי שזכיתי לכוון בזה לדברי הראשונים והאחרונים שאנחנו כעפר תחת כפות רגליהם. בהזדמנות אחרת כשהייתי עסוק בכתיבת החידושים בזמן הנסיעה במטוס, הגיעה דיילת והניחה את מנת המזון לידי, ומכיוון שהייתי עסוק באותה העת, לא התפנית ללאכול ודחיתי זאת לזמן מאוחר יותר. לפתע שמתי לב שהדיילת שבה אלי פעם נוספת, ועוד בטרם הספקתי לתמוה על כך, ראיתי שהיא מחליפה את מנת המזון שזה עתה הגישה לי במנה אחרת, תוך שהיא מתנצלת על כך שבטעות הגישה לי בתחילה מנה לא כשרה.

ובעודי חוזה בזה המחזה, מיד התמלאתי רגשי גיל ושמחה על שניצלתי מאכילת מאכלות אסורות, וזקפתי זאת לכך שהתגברתי על תאוות האכילה והמשכתי בכתיבת החידושים, ובראות ה' יתברך את מאמצי למען תורתו, מיד מיהר הוא להצילני מלהיכשל באכילת טריפה, וזהו בפשטות התגשמות הנאמר (שבת קד, א) "הבא ליטור מסייעין בידו".

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו". (ויקרא ו, א-ב)

פרשת צו פותחת ועוסקת בעניין הקרבות, כאשר הציווי הראשון עוסק בקרבן עולה שנקרא בשם זה, משום שהקרבן עולה כליל לה'; ואילו הכהן אינו מקבל ממנו חלקים שהם בבחינת מתנות כהונה. הנוהג להקריב קרבות, היה קיים בזמן שבית המקדש היה קיים, אך משחרב בית המקדש בטלו עימו הקרבות, וכנגד אותם קרבות נוהגים אנו היום להתפלל לה' ג' תפילות ביום (ברכות כו, ב), כפי הנאמר (הושע יד, ג) "ונשלמה פרים שפתינו", ושיח שפתותינו עולה לנו במקום הקרבות.

המטרה העיקרית של הקרבן היא לסליחה וכפרה לאדם על מעשיו הרעים. ועיין בדברי הרמב"ן (ויקרא א, ט) שפירש שכאשר יבחין האדם בנעשה לקרבן, מיד יתעורר לחשוב שמלכתחילה כל הקורות עם הקרבן היה ראוי להעשות עימו, אך הקב"ה ברחמיו הרבים חס עליו, והעניק לו פתח לתשובה על ידי הבאת הקרבן, ומתוך שיראה את הנעשה עם הקרבן, יבוא לידי תשובה שלימה ולא ימהר לשוב על זה החטא.

כשם שישנם קרבות המובאים לצורך סליחה וכפרה, כך גם ישנם קרבות אותם מביא האדם כאשר הוא חש צורך עז להודות לה' יתברך על הטובות והחסדים שעשה עימו. קרבן זה אינו מובא מפני החטא, אלא מתוך רצון להכיר טובה לה' על רוב חסדיו. ויש קרבן הנקרא בשם 'קרבן עולה', היות והוא עולה כולו לה' מבלי שחלקים ממנו ניתנים לכהן כבשאר הקרבות.

ונראה שהסיבה שישנו קרבן המוקדש כל כולו לקב"ה מבלי שלכהן יהיה בו חלק, היא כדי לחנך את האדם שישנם מקרים ומצבים, בהם על האדם להקדיש את כל כולו למענו יתברך מבלי שיחפש ליטול לעצמו חלק בדבר. וכגון זה ניתן לומר שהתפילה במהותה היא קודש לה', ובשעה שאדם ניצב בתפילה לפני קונו, עליו להרגיש שהוא עומד לפני מלכו של עולם. לדאבון לב רק אחדים בעלי מדרגה חשים באמת תחושת פחד ויראה בעומדם לפני הקב"ה, בעוד שהמון העם כולו נוטה במקרה הטוב לחלק את התפילה לשניים, כך שחציו לה' וחציו לכס, עד שלצני הדור נוהגים לומר שאם נשכח דבר מה, עמוד מיד בתפילה וחזקה בידך שתיזכר בכל מה שרצית.

כמו כן שכאדם קובע עיתים לתורה, עליו לדעת שזמן זה מוקדש כל כולו לה', וחלילה לו לערב זמן זה בדברי חולין כגון שיחת רעים בעלמא, דיבור במכשיר סלולארי וכיוצא בזה, היות ודברים אלו משכיחים מהאדם את המטרה האמיתית שלשמה הוא הגיע לבית המדרש, ובמקום שראשו ורובו יהיו שקועים בדברי התורה, הוא שקוע בדברים בטלים, ויוצא מזה שבא לבית המדרש בשביל מפגש חברים הגורר בעקבותיו עוון ביטול תורה, רחמנא לצלן.

קרבן עולה מרגיל את האדם לתת מתנה לה' יתברך, שהינה מתנה מושלמת מבלי שחלקים ממנו ניתנים לאדם אחר. נתינה זו היא בתכלית השלמות היות והאדם לא מצפה לקבל גמול על כך, אלא כל מטרתו להכיר טובה לה'. אם

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:18 | 18:34 | 18:25 | 18:36

מוצאי שבת 19:32 | 19:34 | 19:33 | 19:34

רבינו תם 20:12 | 20:09 | 20:11 | 20:12

הילולא דצדיקיא

טז - רבי פנחס מנחם
אלתר מגור

יח - רבי אברהם די בוטון
בעל הלחם משנה'

יט - רבי יוסף חיים זוננפלד

כ - רבי שלמה זלמן אוירבאך

כ - רבי יואל סירקיש (הב"ח)

כא - רבי אלימלך מליז'נסק

כב - רבי יחיאל מיכל
הלוי עפשטיין

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ועשית ככל אשר יורוך

בימי בחרותי, בתקופה שבה למדתי בישיבה בצרפת, הייתי מגיע מפעם לפעם לארץ הקודש כדי לבקר את הוריי היקרים ובני משפחתי.

בכל פעם שהייתי מגיע לבית הורי, כ"ק אבא זיע"א היה מבקש ממני שאתן לו את הדרכון שלי ואת כרטיס הטיסה כדי שהוא ישמור עליהם אצלו.

באחת הפעמים בהן ביקרתי בארץ ישראל, ביקשתי מאבא שייתן לי את הדרכון ואת כרטיס הטיסה כיון שעליי לעדכן את תאריך כרטיס הטיסה במשרדי הנסיעות בתל אביב. אבא נתן בידי שקית קטנה, הכניס לתוכה את הדרכון והכרטיס וביקש ממני שלא אוציא אותם מן השקית, כדי שלא ילכו לאיבוד.

כשיצאתי מן הבית, הדבר הראשון שעשיתי - היה להשליך את השקית לפח האשפה, ואת הכרטיס והדרכון הנחתי בכיס החליפה שלי. בלבי חשבתי שלשווא אבא חושש כל כך. וכי אני ילד קטן שמאבד את חפציו?!

הגעתי לתל אביב למשרד הנסיעות, וכשהושטתי את ידי בבטחה לכיס

החליפה כדי להוציא את הכרטיס והדרכון, נדהמתי לגלות שהם אינם! הדרכון, כרטיס הטיסה היקר והארנק - נעלמו כלא היו.

נזכרתי מיד בציוויו של אבא שעליו עברתי, שלא להוציא את החפצים מן השקית, ולא ידעתי כלל כיצד אשא פני אל אבא לאחר מעשה זה.

כיון שלא נותר לי מה לעשות בתל אביב - שבתי לביתי.

והנה, מיד כשפתחתי את דלת הבית, שמעתי את קולו הצלול של כ"ק אבא מארי זיע"א הפונה אלי בגערה: "מדוע לא שמעת בקולי? הרי אמרתי לך להניח את הכל בתוך השקית".

הרכנתי את ראשי ואמרתי בקול שקט:

"חטאתי, עוויתי ופשעתי".

אולם אבא לא נתן לי זמן רב להתוודות על חטאי, הוא פנה אלי בקול שלו ובוטח והורה לי:

"רד למטה וחפש ליד בלוני הגז, שם תמצא את מבוקשך".

אך אני נשארתי על מקומי ושאלתי בפליאה:

"האם אבא לועג לי? אנשים רבים עוברים במקום במשך היום, וכעת כבר אחרי השעה

עשר בלילה. האם ייתכן שהחפצים חיכו לי במקום זה במשך שעות כה רבות?"

אבא לא ענה, ואני פניתי לעשות כדבריו למרות תמיהתי הגדולה.

ירדתי למטה, וליד בלוני הגז - בדיוק על פי דבריו של אבא זיע"א - מצאתי את הדרכון, את הכרטיס והארנק כשהם מושלכים לכל עבר.

אספתי את חפצי במהירות ועליתי הביתה. לא יכולתי להתאפק עוד ופניתי לאבא ושאלתי אותו איך הוא ידע שחפצי מונחים באותו מקום.

"לא נביא אני, אולם ידעתי שלא תציית לדברי ותוציא את החפצים מן השקית. לכן התפללתי לבורא העולם שלא יאבדו לך חפציי החשובים". כך ענה לי אבא היקר.

ואני למדתי מוסר השכל עצום מהעניין:

איבוד החפצים נשלח לי משמים כעונש על כך שלא שמעתי לדבריו של אבא זיע"א ועל כך שחשבתי את עצמי לחכם ונבון ממנו. ואבא בצדקתו - למרות שידע שלא אציית לדבריו, לא נטר לי על כך כלל, ועוד נשא תפילה עלי שאמצא את חפצי בקלות מבלי שיגרם לי מפזיזותי כל נזק.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

בימים שלפני חודש ניסן נהוג לערוך מגבית מיוחדת לצורך העניים שיהיה בידם די הצורך לכבוד חג הפסח, מגבית זו נקראת 'קמחא דפסחא'.

יסודו וטעמו של מנהג זה עוד בקדמת דנא, כפי שמזכיר זאת הרמ"א בתחילת הלכות פסח "ומנהג לקנות חיטים ולחלקן לעניים - לצורך הפסח. וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך ליתן".

מגבית זו אין לה שייכות לענייני צדקה, אלא היא כעין מס מיוחד שמוטל על כל יחידי הקהל להשתתף כפי יכולתם לסייע לעניים ולנצרכים שיחגגו את הפסח בכבוד ובשמחה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"כה אמר". (ירמיה ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה זו מוזכר ענין הקרבנות ותכליתן שהוא לשמוע בקול השי"ת ולעשות את רצונו, ואז הקרבנות יהיו לרצון ולנחת רוח לפניו, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכר הקרבנות העולות לפניו אשי ריח ניחוח לה'.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

העניות תחליף לצרעת

בספר 'דבר שבקדושה' מביא בשם ספר 'הקנה', וזה לשונו:

ראה והבן, שכל המוציא לשון הרע מפיו, נדון בצרעת. אמר לו רבי: אם כן, כל ישראל יהיו מצורעים, שהרי בעון לשון הרע גלו ישראל. אמר לו: שקולה העניות כצרעת, והרי הוא עני, הנמסר בידי אדם. וכן הוא בתקוני הזהר, דעון זה גורם, חס ושלום, לעניות. על כן, מי שרוצה לחיות בטובה - ישמור עצמו מחטא לשון הרע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה". (ויקרא ו, ו)

מבאר רש"י הק' - אש שנאמר בה תמיד היא שמדליקין בה את הנרות, שנאמר בה 'להעלות נר תמיד'. עד כאן דבריו.

הנה ניתן להסביר שהנרות אלו הנשמות. התורה מבקשת את לב האדם שתמיד יהיה בוער באש התורה, לא רק לצורך עצמו, אלא גם לצורך אחרים. שישתמש האדם באותה 'אש תמיד' הבושרת בו, ויטיב אותה אף לנשמות הטועים, על מנת שיבואו גם הם להתחמם מאש התורה.

ואל יתייאש האדם משום נשמה, היות ואין אתה יודע מתי תבוא שעתו של האדם. והנה הקב"ה חפץ לדור בקרב התחתונים שנאמר (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - בתוכו של אחד ואחד מכלל עם ישראל (עי' נפש החיים א, ד).

ויש לעורר ולהקשות משום מה רצה הקב"ה לדור בקרב בני האדם העשויים מחומר, ולא ביקש להימצא עם אופנים ושרפי הקודש שכל כולם קודש ורוחניות. ולכאורה מתאים היה שהקב"ה - שהינו אש אוכלת וכל כולו תכלית הקדושה, ישכון בקרב מלאכי מעלה שאף הם קודש ורוחניות. והיאך זה ביקש להימצא בזה העולם - שהחומר והרוח משמשין בו בערבוביה?!

וביאור הדברים, שהקב"ה מבקש ואוהב את המסירות נפש שבניו מגלים כלפיו, שעל אף שיש בידם יצר הרע, הם מתעלים ומתגברים על עצמם, ומתוך גבורה עילאית גוברים על יצרם הרע וממליכים שם שמים עליהם. ואם האדם התרחק מדרך התורה והמצוות, אזי הינו בבחינת נשמה אבודה, או שיצרו הרע גבר עליו. ואם הקב"ה בכל זאת נתן הזדמנות לבני האדם וביקש לשכון בתוכם - על אף שלעיתים היצר הרע תוקפם, אף אנו צריכים לקרב את נשמות בני ישראל הטועות שהיצר הרע לקחם אליו. ומתוך שנקרבים אל ה' ואל תורתו, נתדבק במידות ה' בבחינת האמור (שבת קלג, ב) 'מה הוא - אף אתה'.

וגם יהודי הרחוק עתה משמירת התורה והמצוות, אם יאירו את עיניו יתכן ויהיה בכוחו למסור את נפשו עבור ה' יתברך, ואז הקב"ה יבוא לדור בקרבנו. וכל נשמה אבודה השבה אל כור מחצבתה, הרי היא כבניית משכן לה'.

כתוב בתורה (שמות מ, יח) "ויקם משה את המשכן", ודברים כגון אלו יאמר הקב"ה לאדם המזכה את הרבים - ראה כמה משכנות זכית להקים בזכות שזיכית את הרבים, כל אותם משכנות היו עד עתה שבורים ומנותצים, אך אתה במסירות נפשך הקמת אותם מחדש, ולכך הזכות נזקפת לך.

ואמנם אין הדבר קל כלל ועיקר, וברי הוא שזיכוי הרבים דורש הרבה טורח ויגיעה, אך כבר אמרו רבותינו (אבות ה, כד) לפום צערא אגרא - כגודל הצער והטורח כך גודל השכר. ככל שהאדם עמל ומצטער יותר בעבודתו, כך יגדל ויתרבה שכרו לעולם הבא.

הכל יודעים כמה דמעות אנו שופכים, כמה אנו מתפללים עבור חינוך הילדים, משקיעים מחשבה ומטכסים עצה, היאך ומה לעשות, כדי שהם יגדלו עובדי ה' ויראי שמו. והנה ישנה עצה בדוקה לגידול ילדים יראי ה' - זיכוי הרבים. על כל אחד לבדוק בעצמו מהו הדבר שבו יוכל לזכות את הרבים ולקרב לב בניו טועים אל אביהם שבשמים. האחד בכוחו למסור שיעורי תורה, השני גדול כוחו בשמחת הלבבות, ואילו השלישי ידיו רב לו באירוח מושלם, על כן יתכן שזוהי משימתו, לארח אנשים טועים ולקרבים אל אביהם שבשמים, על ידי שיטעים להם מקדושת השבת וממטעמיה.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

תודה תמידית

"אם על תודה יקריבנו". (ויקרא ז, יב)

רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם רבי מנחם דגליא:
לעתיד לבא כל הקרבנות בטלין - וקרבתן תודה אינו בטל.
כל התפלות בטלות - ההודאה אינה בטלה.

זה הוא שכתוב (ירמיה ל"ג) "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות וגו'", זו הודאה. "ומביאין תודה בית ה'" - זה קרבן תודה. וכן דוד אומר (תהלים נ"ו) "עלי א-להים נדריך אשלם תודות לך". תודה אין כתיב כאן אלא תודות - ההודאה וקרבתן תודה.
("מדרש רבה")

שמן של נס

"ואת שמן המשחה". (ויקרא ת, ב)

אמר רבי יהודה בר אלעאי:

שמן המשחה שעשה משה במדבר, מעשה נסים נעשו בו מתחילה ועד סוף. מתחילה לא היה אלא י"ב לוג שנאמר "שמן משחת קודש יהיה ז"ה לך" [ז"ה בגימטריא י"ב].

אם לשרות בו את העצים - לא היה מספיק; כמה האור שורף, כמה העצים בולעים וכמה יורה בולעת.

ממנו נמשח אהרן ובניו כל שבעת ימי המילואים, ממנו נמשחו מזבח הזהב וכל כליו, ממנו נמשח מזבח הנחושת וכל כליו, ושלחן וכל כליו, ומנורה וכל כליה, וכיור וכנו.

ממנו נמשחו כהנים גדולים ומלכים. אפילו כהן גדול בן כהן גדול טעון משיחה עד עשרה דורות.

("מדרש רבה")

נשיאת פנים בזכות

"וזאת תורת זבח השלמים". (ויקרא ז, יא)

כשהיו מקריבין זבח השלמים היה הקב"ה נושא להם פנים, שנאמר (במדבר ו) ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום.

אמר הקב"ה כשם שישראל נושאים לי פנים - כך אני נושא להם פנים. והיאך נושאים לו פנים?

אדם מישראל עני, יש לו חמשה בנים או ששה, והוא נוטל כיכר אחד והן יושבין כולן ואוכלין אותו הכיכר ואין שבעים ממה שהם אוכלין - ומברכין. הכתוב אומר ו"אכלת ושבעת וברכת", אף אני נושא להם פנים "ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

לכך נאמר "וזאת תורת זבח השלמים".

("מדרש תנחומא")

פרקים במסכת חינוך הבנים

פלגי מים

כחלק בלתי נפרד מגילויי האהבה והחיבה, עומדת בפנינו בכתר המלכות, סגולת העידוד. בשורשה של המילה 'עידוד' אנו מוצאים את המילה 'עדי', היינו תכשיט יקר. פירוש הדבר הוא שבטעה שאנו ההורים וגם המתחכים מוצאים איזו מעלה, רואים איזו התקדמות, איזה מעשה טוב שהילד עשה ואנו מתפעלים מזה - אז מה שאנו עושים באותה שעה, מעלים את המעשה על נס ומשבחים את הילד, זהו למעשה תכשיט המעיד על כבודו ויוקרתו של הילד. זהו היהלום שבכתרו של הילד, בדימויו העצמי הוא חש שמישהו מעריך אותו, וכשיש הערכה ממילא מגיע הרצון והשאפה להתבלט עוד ועוד באור חיובי.

כמו כן העידוד מכיל בתוכו את המילה 'עוד', שזה אומר - עזור לילד לגדול עם מה שיש לו. עידוד, בא לחזק את הקיים. אי אפשר לחזק את מה שאין בו. כך למשל, אין טעם להגיד לילד חלש בלימודים שהוא כשרוני. הילד לא יקנה את זה. אך בהחלט אפשר לחזק אצלו את כוח הרצון, את ההתמדה, את הנחישות וכי' אם נשים לב נמצא

אנשי הצוות במפעל?" וכך הוא השיב:

"אני רואה את הכושר שיש לעורר הלבבות אצל בני אדם, כנכס החשוב ביותר שלי באמצעות הערכה ועידוד."

"אין דבר אחר ההורס כל כך את שאיפתו של אדם כדברי הביקורת שמשמיעים הממונים אליו, אני איני מותח לעולם ביקורת, אני מאמין במתן תמריץ לבן אדם, אני שש להשמיע דברי שבח, ואיני אוהב כלל וכלל למצוא פגמים. כאשר משהו מוצא חן בעיני אני משמיע את דברי שביעות רצוני בהתלהבות מרובה, ואיני חושך בשבחים שאני משמיע."

המסקנה הנלמדת מסיפור זה מלמדת אותנו מה ערכו הרב של אדם שיועד לפרגן ולהחמיא תמיד, אדם המוצא חשיבות וענין בכל אחד.

בחינוך בנינו ותלמידינו המתוקים חייבים אנו לנהוג על פי אותו מתכון של אהבה והערכה מתוך חשיבות. כאשר הבן יבחין שמישהו מהצד השני מחשיב אותו ומעריך את הישגיו, הוא יתאמץ מאד שגם בפעם הבאה הוא יזכה לחשיבות והערכה.

הד אנושי זעיר להתנהגות זו נוכל למצוא בגיל הרך כשהתינוק מתחיל להרגיש את חום הלב של אמא, כמו גם את מבטה אליו, כבר אז ניתן לראות את הסיפוק והרוגע שהילד מפגין כשאימו מחייכת אליו; התינוק מחזיר לאימו את אותו חיוך שהיא מצפה לו בכליון עיניים. ואולם כאשר האמא תראה לבנה התינוק פנים כועסות, נוכל לראות מיד את תגובתו של התינוק באמצעי היחיד הקיים בידו - בבכי תמים.

שברובד העמוק יותר, בשורש המילה 'עידוד' חבו המושג 'עד'. היינו שתוקפו ומיוחדותו של העידוד שהוא מעיד, מברר ומסיר ספיקות ביחס למעלותיו של האדם. וכשמתגלים מידותיו ומעלותיו של האדם על ידי העידוד, אזי היהלום בוחק ומאיר את פנימיותו של האדם, ובנדון שלנו, מאיר את פנימיותו הטובה של הילד...

דרך אגב, נציין כאן פנינה יקרה מבית מדרשו של הגאון מווילנא זיע"א, שמנהג ישראל היה לרכוש לאשה תכשיטים לפי גודל מעשיה הטובים. כמו שעשה רבי עקיבא לאשתו 'עיר של זהב', וכשקנאה בה אשתו של רבן גמליאל, אמר לה: "כלום עשית כמעשיה!?"

העידוד מגיע אפוא כביטוי להערכה והאהבה שאנו רוחשים כלפי הילד, וכשהילד חש בתכשיט היקר שהוא קיבל זה עתה, הרי הוא מנסה להראות שאכן הוא 'שוה' את זה וממילא הוא ישפר יותר את הנהגתו ומערכת היחסים עם הוריו ומשפחתו תשתפר עוד ועוד.

סיפורו של מיסטר שווב, מתואר בספר 'לאהוב' כדוגמא מצויינתלכחו הכביר של העידוד. מיסטר שווב היה מנהל מפעל פלדה בארצות הברית, שמעבידיו מר אנדרו קאנגו היה משלם לו סכום אגדי של 3000 דולר ביום.

כשנשאל מדוע הוא משלם לו סכום כה גבוה בעוד שיש במפעל עשרות אנשים שיש להם ידע טכני רחב בהפעלת חרושת הפלדה, ציין המנהל בגאווה כי מיסטר שווב מקבל משכורת כה גבוהה בראש ובראשונה בגלל כישוריו להסתדר עם בני אדם.

השאלה הבאה הופנתה מטבע הדברים למיסטר שווב; "מה הסוד שלך להסתדר עם כל

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

רבי אצרף תמסוט שליט"א, ראש כולל 'זכרון שלמה וחיים' על שם הצדיקים רבי שלמה תמסוט זצ"ל ורבי חיים אצראף זצ"ל, סיפר למור' שליט"א את המעשה הבא:

רבי אצרף התחתן בשנת תשכ"ו, וכבר חלפו שלוש שנים מנישואיו ועדיין הוא לא נפקד בזרע של קיימא. כל השנים התפלל להשם יתברך כי יזכה בזרע של קיימא, וקיוה לבשורות טובות.

בחודש תמוז תשכ"ט, בלומדו בכולל, נתקשה בקושיא גדולה, הקושיא היתה כה חזקה עד שלא נמצאה לה כל תשובה המניחה את הדעת. והנה בחלומו, רואה הוא את רבי חיים זיע"א שבא אליו לתרץ לו את הקושיא. לאחר מכן אמר לו רבי חיים:

"מבטיח אני לך שתזכה לזרע של קיימא."

בחג הפסח תש"ל נולד לו בן, וייקרא שמו בישראל 'חיים'. ומאז ועד היום זכותו של הצדיק רבי חיים זיע"א הולכת עמו, כשממל מרחפת עזרתו של השם יתברך.

שם שמעניק חיים

בלידה מוקדמת בה נולד ילד לזוג הורים, אובחן אצל התינוק מום לב קשה, הלב היה בגודל כל החזה. כמו כן הריאות לא היו עדיין בשלות, והתינוק אף סבל מחוסר חמצן במוח ומצבו הוגדר 'קריטי'.

כל סגל הרופאים שהוזעק לאבחן את מצבו של התינוק, היה בדעה שהתינוק לא יחיה יותר ממספר שעות. כך גם הם אמרו להורי הילד. הרופאים הוסיפו כי אין להם מה לקוות לטוב, וכי יש לקבל את גזירת הקדוש ברוך הוא, כמות שהיא.

זודתו של הילד, שמעה שזכותו של רבי חיים זיע"א עוזרת מאד, משום כן החליטה על דעת עצמה לקרוא לילד - עוד קודם הברית - על שמו של הצדיק. כשהענין הובא לידיעת ההורים, הם הביעו את הסכמתם פה אחד לקרוא את שמו של הילד בשם חיים.

ואז אירע הנס. תוך יומיים מקריאת השם חיים התחולל שינוי, שעד היום הרופאים אינם מבינים כיצד הוא קרה, וכיצד הם "טענו" באבחנה.

הלב חזר מיד לגודלו התקין, הריאות החלו לקבל אויר וחמצן נקי התחיל לזרום למוח, זאת למרות שנמסר להורי הילד כי אפילו אם הוא יחיה, הרי שהוא יהיה צמח כל ימיו. ובעזרת השם, הילד גדל לתפארה, בריא ושלם בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, כששום זכר מר לא נותר מן הימים ההם כלל. [מפי ניקול קידרון, אביו של הילד].